

остави, деньтъ премънува и учителтъ на гладиаторитѣ ма чака. Татко, дай ми благословеніето си!

И Лидонъ излѣзваше отъ тъмната стаица на баща си, като говореше ниско но въсторжено. И са върнахъ на първото мѣсто дѣто описахмы че стоеше по напредъ дверникътъ.

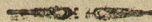
— Богъ да та благослови, богъ, добро мое чело, да та пази! извика Медонъ. Дано Вышниятъ който управя сърцата, ти прости грѣховетъ ради благороднитѣ ти чувства!

Сѣнката на гладиатора са простираше и движеше на улицата и очитѣ на роба бѣхъ прикованы на твърдия му вървѣжъ и на прекрасната му снага доро са затули, и тогасъ като си сѣдуж на стола наведе пакъ очитѣ си къмъ земята. Мълчедивъ като мермеръ и неподвиженъ бѣ образътъ му, и сърцето му увъ! че кой и въ най благополучныя и цвѣтистъ възрастъ може да си въобрази каква бѣше шумната борба и потръсване на старото онуй сърце? Имамъ ли повосеніе? Чу са единъ нѣженъ гласъ; въ какви ли господарьката ти Юлія?

Робътъ машинадно направи утвърдителенъ знакъ на новопришедшия, но този бѣше безокъ и бояздивъ и той отъ ново и повѣятно повтори питаньето си.

— Не ли ти дадохъ знакъ, рече ропято робътъ, влѣзъ.

— Благодарѣ, отговори единъ тънъкъ гласъ, и робътъ стреснѣтъ изиди си очитѣ, позна безоката цвѣточница. Нещастниятъ, колкото и да сѣ различни страданіята имъ, осѣщатъ сѣкоги взаимно състраданіе. Той са подигна и поведе Недія къмъ стѣдбата която воляше къмъ стаятъ на Юлія, и тамъ като повика една отъ робинитѣ предаде на грижата и безоката дѣвица.

ГЛАВА 7.

Госпожа която са премънува.

Важни сръща на Юлія и на спящата.

Изпящата Юлія сѣдѣше обиколена отъ робини въ стаята си. Тѣзи стая и прилежащата бѣхъ и дѣтъ тѣсны, но пошироки отъ спалнитѣ, обыкновенно толкози малы, щото днесъ който не ты е виждалъ на мѣстото не може да си въобрази въ каквы гълъбарницы спѣхъ и са веселихъ жителитѣ на Помпей безъ да исключимъ и богагытъ. Еще, спалнитѣ стая не бѣхъ както у насъ най важнитѣ